

Viive Ernesaks: „Olen läbi aegade Endrikuga koos töötanud.“

Viive Ernesaks, kes on Ago-Endrik Kergega poolsada aastat teatrites koostööd teinud, lubab kasutada oma meenutusi Kerge, mida ta on kirja pannud oma elulooraamatusse „Viiv“. Just Ago-Endrik Kerge oli see, kes ärgitas teda raamatu jaoks ühest ja teisest kõnelema ja esitas n-ö kaadritaguseid küsimusi. Koos on nad läbi elanud ka ühe õnneliku lõpuga õnnetuse.

Viive Ernesaks kohtus Ago-Endrik Kergega esimest korda koreograafiakoolis kontsertmeistrina. Parajasti oli koolis eelviimast aastat lõpetamas 6. lend, kus õppisid ka Sulev Nõmmik, Väino Aren ja Endrik Kerge. Kerge oli tookord Ernesaksa sõnul kursuse üks suurematest püjäänidest. Pärast viis töö neid kokku nii Estonias kui ka hiljem lavakunstikoolis, kuhu Kerge läks lavastajaks õppima.

„Siis ma mõtlesin küll, et ta on täitsa hulluks läinud,“ kirjutab Ernesaks oma raamatus „Viiv“.

Ernesaksa koostöö Kergega kujunes poolesaja aasta pikkuseks. Ta kujundas hiljem muusikaliselt nii mõnegi Kerge lavastatud teatritüki ja telelavastuse. Teatritükkide hulgas on näiteks „Noore daami külaskäik“, „Peeter Paan“ ja „Inimese elu“. Viimane oli Ernesaksa arvates üks ilusamaid lavastusi, mida Kerge on teinud. Ühistest telelavastustest on tuntumad „Kuulsuse narrid“, „Pisuhänd“ ja „Tabamata ime“. Kui Kerge lavastas Estonias operetti „Savoy ball“, kutsus ta just Ernesaksa sinna kontsertmeistriks. „Olen läbi aegade Endrikuga koos töötanud,“ tõdes Ernesaks. Kord, kui ta tegi Kergega Vanemuises lavastust „Barbarid“ ja nad pidid filmistuudio autoga Tallinnast Tartusse hommikusse proovi jõudma, juhtus neil tee peal õnnelik õnnetus. Tartusse hakati sõitma kell neli hommikul. Tee peal olid suured hanged. Kerge istus ees juhi kõrval ja Ernesaks istus tagaistmel. Tee peal selgus, et autojuht ei ole just eriti kogunud juht ja on lisaks veel puruväsinud.

„Endrik kogu aeg jälgis teda, aga oli just hetk, kus ta vist minuga rääkis, ning siis – enne Laeva silda – käis üks igavene kärakas ja me olime üle lumevallide põllu peal! Käisime üle katuse! Umbes sada meetrit eemal oli Emajõe sild. Meil läks ikka väga hästi! Endrik küsis: „Viive, kuidas on?“ Ronisime vaevu autost välja ja läksime tee peale tagasi. Tuli mingi auto ja viis meid Tartusse Pargi hotelli. Oli hommik ja juba praeti mune. Me ei saanud sõnagi suust. Endrik oli nii tragi, et läks puhvetipidaja juurde ja ütles: „Palun kaks korda viiskümmend grammi konjakit.“ Istusime sinna siis maha ja meile toodi veel kohvi ja kaks omletti ka, aga vaevalt me üldse sõime. Endrik helistas Mart Raigile, Vanemuise direktorile, kes organiseeris arsti. Meid koputati läbi, et ega me päris oh-oh-hood ei ole selle pirueti tagajärjel. Mine tea – äkki oleme siamaani?“

ohtuleht.ee

26.04.2021 19:32

Katrin Helend-Aaviku

90000

Eesti Draamateater

Teater Vanemuine

Estonia teater

Vaba Lava

Vene Teater

Teater

meenutab Ernesaks oma raamatus.

Nad on koostööd teinud ka Vene draamateatris lavastusega „Pisuhänd“ ning Vaba Lava vabaõhuetendusega ja koos tegid nad ka Haapsalus 2004. aastal „Valget daami“.

Ernesaks ütles, et Kerge lavastamisele oli iseloomulik see, et ta oskas väga kujundlikult mõelda ja hästi misanitseene paika panna.

„Ja ta oskab seda, mida Panso pidas väga tähtsaks, et teater on polüfooniline nagu sümfoonia ja tegevus toimub ka tagaplaanil.

See on see, mida teised lavastajad, kellega ma olen töötanud, välja arvatud Šapiro, ei oska.“